

[Peter Nielsen.]

skal lade det blive ved dem, som finansministeren har foreslået? Vi har mange gange ønsket, at ligningsloven kunne blive en permanent lov, der ikke skulle røres hvert år. Men det er klart, at efterhånden som samfundsforholdene og erhvervsforholdene ændrer sig, kan der komme nye, berettigede ønsker og krav frem om fradrag, selv om vi jo skal have rodet op i fradragsjunglen, og selv om de nye standardfradrag i kildeskatteloven vil lempe meget på det.

Visse dele af ligningsloven, opretholdelsen af visse fradrag, kan måske give anledning til bemærkninger. Man kan synes, de er ejendommelige; der har jo været talt meget om dette, at man kan fradrage tilskud til foreninger og lignende ting. Personlig mener jeg nu, at vil et menneske give tilskud til et alment, socialt, kulturelt og sundhedsmæssigt formål, så skal han ikke beskattes af de penge, han giver dertil. Det, der er galt, er vel ikke selve bestemmelsen i ligningsloven; det er måske den administration af den, der har fundet sted i den forløbne tid — ja, det er ingen bebrejdelse til den nuværende finansminister, for den tykke bog, som omhandler disse fradrag, hvilke foreninger der er godkendt i denne forbindelse, er jo blevet til før hans tid — og man kan vel også nok sige, at den enkelte folketingsmand har været medvirkende til, at et og andet lokalt fra hans kreds har kunnet blive godkendt — jeg har selv personlig for min kreds' vedkommende slidt den daværende finansministers trappe.

Alligevel er jeg af den formening, at det er gået stærkt over gevind. Jeg har før talt om det her i folketinget — ja, jeg brugte som eksempel dengang den jyske hingst, altså det monument for den, der skal rejses; man kan få fradrag, hvis man yder tilskud dertil, og det skulle altså også være sådan et almennyttigt foretagende. Det er skam ikke, fordi jeg har noget imod det, der er jysk — tværtimod; det er skam ikke det ringeste. Og jeg har heller ikke noget imod hingste, så det er måske lidt forkert specielt at tage det frem — man kunne finde så mange andre ting i den liste. Det var måske nok på sin plads, om

man efterhånden rent administrativt fik den revideret og i nogen grad nedskåret.

De øvrige forslag om ændringer i ligningsloven har jeg ingen bemærkninger til; de forekommer mig ganske naturlige.

Det samme gælder for de tre øvrige lovforslag, der samtidig er til behandling her, forslagene om renteindtægter, investeringsfonds og sømandsskat. De er en logisk følge af skattefradragsrettens bortfald, og jeg anbefaler de fire lovforslag.

Alfred Bøgh: Hovedindholdet af de foreliggende lovforslag falder i to afsnit, nemlig for det første afskaffelsen af retten til at fradrage betalte skatter til stat og kommune og denne afskaffelses konsekvenser for en række love og for det andet overgangsregler for skatteyderne, som bliver nødvendige ved skattefradragsrettens bortfald.

Derimod mangler helt det tredje afsnit, nemlig det skatteloft, som efter socialdemokratiets løfte til vælgerne, endda 2 dage før valget, skulle afløse fradragsretten. Og heller ikke statsministerens gentagelse af løftet i en tryksag, som for nylig blev udsendt til alle husstande, har formået at slå igennem i finansministerens forslag. Men vi forstod jo også på finansministeren i åbningsdebatten, at statsministerens løfter sådan mere er til en slags udvortes brug, og at hans ord skal oversættes med finansministeren som tolk.

Skatteløftet mangler altså i regeringens forslag. Som bekendt fremsatte vi, venstre, i foråret et forslag til et skatteloft. Det var en del af venstres samlede skattereformforslag. Men i morgen får vi jo endnu et forslag til skatteloft til behandling, nemlig det konservative, og jeg skal ikke gå i enkeltheder på dette punkt, men blot understrege, at for venstre er der ikke tale om at afskaffe skattefradragsretten med det loft, som denne indebar, men at afløse den med et andet skatteloft.

Om den første del af regeringsforslagene, bortfaldet af fradragsretten, finder venstre især bortfaldet af fradragsretten for kommunale indkomstskatter forkert. Det vil uddybe uligheden mellem borgerne i forskellige kommuner, og vi finder, det er asocialt, fordi det vil vælte endnu større byrder over på de svageste skuldre. Vi